

ת"פ 2812/09/19 - מדינת ישראל נגד א' מ'

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 2812-09-19 מדינת ישראל נ' מ'
תיק חיצוני: 376107/2019

בפני
מאשימה
נגד
נאשם
החלטה

1. לפני בקשת הנאשם לאפשר לו לחזור בו מהודאתו.

2. הנאשם הורשע על פי הודאתו, בעבירת **תקיפה הגורמת חבלה של ממש- בן זוג- עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין")**; בעבירת **היזק לרכוש במזיד- עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין ובעבירת איומים- עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין**.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן (**במ/1**) בו הודה הנאשם, ביום שבת 24.8.2019 סמוך לשעה 11:30 לאחר שאיחר הנאשם לחזור מבית הכנסת החל ויכוח בינו לבין המתלוננת בביתם, לאחר שהמתלוננת אשר כבר החזירה את הסלטים למקרה, הוציאה אותם מחדש וערכה את השולחן בזעף, כך שהשפריצו על מפיות השולחן. הדבר הכעיס את הנאשם אשר בתגובה השליך את תוכן שולחן האוכל, הטיח את הסלטים על קירות הבית, שבר וניפץ את הכוסות והצלחות שהיו על שולחן האוכל. המתלוננת החלה לבכות והנאשם אמר לה "כל זה עשית בקטן וכל זה את רואה עכשיו בגדול". בהמשך ביקשה המתלוננת לצאת את הבית, אך הנאשם נעל את דלת הכניסה. המתלוננת שוב ביקשה לצאת ובתגובה תקף אותה הנאשם כך שחיבק אותה בחזקה בניגוד לרצונה, נתן לה סטירה בלחיה הימנית והכה אותה בזרועה הימנית. בהמשך לכך, הורה למתלוננת לנקות את הלכלוך והשברים במטבח. המתלוננת סירבה והלכה לחדר השינה ובשלב זה תקף אותה הנאשם שלא כדין וללא הסכמתה באופן שדחף אותה. המתלוננת פנתה לחדר השינה ועלתה למיטתה מפוחדת ובוכה. אז הפציר הנאשם במתלוננת שתנקת את הלכלוך. המתלוננת סירבה ואמרה לנאשם כי הוא לכלך ולכן הוא ינקת. בתגובה, הביא הנאשם את סלט המטבוחה מהמטבח לחדר ואיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה וברכוש באמרו כי אם לא תקום הוא יעזיף את הסלט על פניה ועל הסדינים. משהשיבה לו המתלוננת כי מבחינתה הוא יכול להעזיף את הסלט, הסיר הנאשם את השמיכה בתגובה ואמר לה לקום, משך את כיסוי ראשה באמרו לה כי היא לא הולכת לשום מקום ואיים בפגיעה במתלוננת בכך שאמר לה "את רוצה שאעזיף לך כאפה לתוך המראה?" וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. בהמשך, מששבה המתלוננת למיטה תקף אותה שוב הנאשם באופן שסובב את קרסול רגלה השמאלית.

בהמשך מתאר כתב האישום, שב ותקף הנאשם את המתלוננת במהלך ניקוי הבית באופן שהכה בה מכת

עמוד 1

אגרוף אשר פגעה בזרועה השמאלית ולשאלת המתלוננת מדוע הוא ממשיך להכותה? השיב לה, "אני עצבני עליך פחד". משסיימה המתלוננת לנקות את הבית וביקשה ללכת לחדרה, סירב הנאשם לאפשר לה לעשות כן והורה לה לערוך את השולחן, להגיש לו את המזון ולשבת עמו לאכול תוך שהוא אוחז בזרועותיה ומושיב אותה על כיסא לצדו, ממלא את צלחתה בסלטים ומשהבחין כי היא מסרבת לאכול, תקף אותה באופן שאחז בלחייה על מנת שתפתח את פיה ותאכל עמו. משקמה לספת הבית, אחז בה והושיבה בחזרה בשולחן ושניהם ברכו ברכת המזון. בתום הארוחה משביקשה לכסות את ראשה בכיסוי ראש אמר לה הנאשם "לא לא לא לאן את הולכת?" אחז בידה והחזיר אותה לחדר. דרך עם רגליו על קצה הכפכפים ודחפה לאחור על מנת שתחלוץ את כפכפיה. בהמשך הורה לה לעלות על מיטתה, אמר שייתן לה שמן קנאביס חיבק אותה ונרדם.

3. כתב האישום הוגש בחודש ביום 2.89.19, לצד בקשה למעצרו של הנאשם עד תום ההליכים כנגדו. **הודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן נשמעה ביום 21.1.20 במסגרת הסדר דיוני על פיו הנאשם חזר בו מכפירתו, הוגש כתב אישום מתוקן והנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן.**

4. למען הסדר הטוב יובאו דבריו המדויקים של הנאשם על פיהם הורשע- מתוך פרוטוקול הדיון מיום 21.1.20.

"הסנגורית:

הקראתי לנאשם את כתב האישום המתוקן. הנאשם הבין את האמור בכתב האישום המתוקן. הנאשם מודה בכתב האישום המתוקן.

הנאשם:

אני מכיר את ההסדר. לא הבנתי את האישום עצמו כלומר אני לא מבין את העונש. בית המשפט מסביר לי ואני מבין עכשיו שאין הסכמה ביחס לעונש כל צד יטען את טענותיו ובית המשפט יחליט. אני מבין את ההסדר ומסכים להסדר. אני מכיר את כתב האישום המתוקן. אני מודה בכל האמור בכתב האישום המתוקן. כל מה שכתוב בכתב האישום המתוקן, נכון. "

5. מן האמור בפרוטוקול הדיון ניתן ללמוד כי ההודאה נשמעה מפיו של הנאשם, לאחר שהודיע כי הוא מבין את ההסדר וכי ההסדר מקובל עליו. מה שלא הבין לאשורו שאל ולא הודיע על הסכמתו להסדר בטרם נחה דעתו. עוד ציין במפורש כי הוא מכיר את האמור בכתב האישום המתוקן, הוא מודה בכל האמור בו וכי "כל מה שכתוב בכתב האישום המתוקן נכון."

6. לאחר הרשעת הנאשם בכתב האישום המתוקן, ביקשה הסנגורית הפנייתו לקבלת תסקיר שירות המבחן וכך הורתי.

תסקירי שירות המבחן

7. בתסקירו הראשון של שירות המבחן מיום 1.6.20 (להלן: "**התסקיר הראשון**"), עמד שירות המבחן על נסיבות חייו של הנאשם כרקע לקשייו במישור הזוגי והבעת רצונו של הנאשם להשתלב בטיפול. נתבקשה ארכה על מנת להרחיב את התמונה האבחונית בעניינו של הנאשם, במהלכם בין היתר, יופנה הנאשם לטיפול במרכז למניעת אלימות באזור מגוריו.

8. בתסקירו המשלים מיום 13.9.20 (להלן גם: "**תסקיר שני**"), עמד שירות המבחן על קיומו של סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם. בין היתר עמד שירות המבחן על אי לקיחת אחריות מצד הנאשם והסבריו על מנת להפחית מחלקו לצד התרשמות שירות המבחן מאופיו ודפוסיו של הנאשם אשר מפאת צנעת הפרט לא יפורטו. הנאשם סירב להצעת שירות המבחן להשתלב בטיפול אינטנסיבי "בבית נעם". לאור התרשמות שירות המבחן כי ההליך המשפטי הממושך ושהייתו של הנאשם במעצר בית בתנאים מגבילים לא סייעו לנאשם בפיתוח חשיבה ביקורתית ביחס למעשיו ובהצטרף להערכת הסיכון הגבוה וסירובו להשתלב במסגרת טיפולית מתאימה, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. הומלץ על ענישה מציבת גבולות מסוג מאסר, פיצוי למתלוננת ומאסר על תנאי. כמו גם, שילובו של הנאשם בטיפול ייעודי באלימות במשפחה בין כתלי הכלא.

9. בישיבת בית המשפט אשר התקיימה ביום 30.11.20 אמר הנאשם כי הוצע לו על ידי שירות המבחן תוכנית טיפולית של מפגשים וכי הוא מעוניין להשתתף בה. הסנגורית הדגישה כי מדובר בהצעה של שירות המבחן. לפיכך, הופנה לעריכת תסקיר משלים בעניינו.

בתסקירו המשלים מיום 9.12.20 (להלן גם: "**תסקיר שלישי**"), בהתבסס על ראיון קבלה בו השתתף הנאשם לקבוצה ייעודית לטיפול באלימות זוגית, שב שירות המבחן על מסקנותיו ומצא כי לאור העדר הכרתו של הנאשם במעשיו החמורים, לצד דפוס תקשורת פוגעני ולא קשוב, לא יוכל להפיק תועלת מהטיפול באופן שיש בו כדי להפחית מסוכנותו. לאור האמור, שב על המלצותיו בתסקירו השני ולא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

10. ניתן לראות כי הנאשם, לאורך כל שלושת תסקיריו לא נטל אחריות למעשים בהם הודה בבית המשפט. כל דחיה לצורך תסקיר נוסף נעשתה על פי בקשת ההגנה.

11. בישיבת הטיעונים לעונש אשר התקיימה ביום 12.4.21 בדברי הנאשם לאחר טיעוני הצדדים אמר הנאשם כי הבין כי הוא סובל מאוטיזם, אף כי אין לו כל אישור לכך. כדבריו-"תמיד ידעתי שיש לי בעיה. ידעתי שאני מוזר. ידעתי שאני סובל מאוטיזם מסוים והסתבר שיש לי תסמונת אספרגר. קשה לי לבטא את עצמי, כועסים עלי, החיים שלי מוגבלים."

ביחס לאירועים עצמם אמר- "**לגבי עניין זה יש אמת ויש אמת לאמיתה. אם נגיע למצב של הוכחות תהיה תמונה אחרת. אני אומר כרגע אם יהיה הוכחות נלך להוכחות. אני לא יכול?**" לאור דבריו אלו הדיון יצא

להפסקה על מנת שהסנגורית והנאשם יבהירו לאחריה מה עמדתו של הנאשם ואיך הם מבקשים להמשיך בניהול ההגנה. לאחר הפסקה שב ונשאל באשר להודאתו והשיב **"לשאלת בית המשפט האם בכתב האישום כתב אמת או לא אמת, האם אתה מודה או לא מודה בכתב האישום המתוקן. אני משיב, יש אמת ויש אמת לאמיתה. זה אמת לא לאמיתה. אני סובל מאספרגר."**

וממשיך- **"אני לא יחזור על הטעות הזו, לא אגיע למצב הזה שוב. לא אגיע לסיטואציות כאלה. אני רחוק מזה. אני ישבתי חודש וחצי במעצר. עד עכשיו אני יושב במעצר בית... אפשר להגיע להסתפקות במקום הזה. אני רוצה להגיד ריבונו של עולם, הריני מוחל וסולח..."**

12. במעמד מתן גזה"ד ביום 10.5.21 בטרם ניתן גזה"ד, בפתח הדיון הודיע הסנגור כי הנאשם מבקש לחזור בו מהודאתו וכי הוא מבקש כי הדברים ישמעו מפיו של הנאשם.

הנאשם פתח ואמר **"אני לא מודה בכתב האישום."** לשאלת ביהמ"ש מדוע הודה השיב **"לא הודיתי בשום מקום. בית המשפט שלח אותי... הייתי במעצר. הייתי אצל הפסיכולוגים במעצר קישון, אצל אנשים ממונים, לא יודע מי זה. בכל אופן, בעיקרון, לכל מקום שנשלחתי אליו לבדיקה, לאן שנשלחתי לאבחון במעצר, קצינת מבחן, קצין מבחן לפני כן, בפני כולם לא הודיתי. מעניין שרק בבית משפט זה הייתי צריך להודות. אני בכל מקום לא הודיתי רק פה נאלצתי להודות ושלוש נקודות, המבין יבין."**

הנאשם נשאל מי אילץ אותו להודות והשיב **"הובן לי כנראה בצורה מסוימת או שהבנתי לא נכון שאם אני יודה אז התיק ייסגר באיזשהי צורה ו... קצינת המבחן תיתן תשובה בעניין הזה. מסתבר שכבודה לא יודעת אפילו שהייתי אצל קצינת המבחן ארבע פעמים ומעבר לזה, כמה פעמים הייתי אצלה, כמה שיחות היו בינינו ולא היה סיבה להיאחז, לא היה לה סיבה לקצינת המבחן, לא מצאה במה להיאחז להאשים אותי אז פה כבודה... (מצביעה על ב"כ המאשימה). בכל אופן, אני מכחיש."**

הנאשם נשאל ע"י ביהמ"ש ממי הבין כי אם יודה התיק יסגר באיזה צורה? והשיב **"ממי הבנתי? אה... ככה הבנתי, ככה סברתי. ככה סברתי אני לא בא להצביע על משהו משהו. טעיתי בסברה שלי ואני חוזר בי. אני לא מאשים אף אחד כי כולם מנסים לעזור לי, לא מאשים אף אחד."**

הסנגור לא ידע להשיב כיצד הטיעונים מתיישבים עם הדואתו של הנאשם בכתב אישום מתוקן כאשר אינו נתון במעצר.

הנאשם הוסיף ופירט וטען כי באשר לשאלה מה נכון ומה לא נכון בכתב האישום הרי שהוא יוכל להשיב בזמן שיעת הראיות- אז יזכר וידע מה קרה. למרות תשובתו זו ועל מנת שבית המשפט יוכל לדון בבקשה לחזרה מהודאה נדרש הנאשם למסור הכחשה מפורטת. הנאשם מסר זאת באמצעות סנגורו, אשר ביקש להתפטר מייצוגו.

13. הצדדים טענו למעשה פעמיים לבקשה. פעם באותו מעמד ופעם לאחר מכן, לאחר שמונתה הסנגוריה הציבורית לייצוגו של הנאשם.

הסנגור טען כי הנאשם אינו מניפולטיבי, רצה לסיים את ההליך המשפטי, אך לא רצה להודות במה שלשיתו לא עשה. הנאשם מבקש שינתן לו יומו בבית המשפט להוכיח את חפותו. הסנגור מדגיש כי ניתן לראות כי לאורך תסקירי שירות המבחן כבר ניכר כי הנאשם למעשה אינו מודה בכתב האישום המתוקן. הנאשם בחר לעמוד ולהבהיר כי הוא כופר ומבקש לחזור בו מהודאתו, בטרם ידע תוצאות גזה"ד. מדובר באדם נעדר הרשעות קודמות ולפיכך ההליך המשפטי זר לו. החשש של הרשעת חף מפשע צריך להיות כבד יותר מהתמשכות ההליך ובזבוז הזמן הציבורי.

14. המאשימה מתנגדת לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו. הנאשם לא הציג פגם שהוביל להודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן. מפנה לפרוטוקול מאותו היום. מאחר והוגש כתב אישום מתוקן שהוסכם על התביעה על הנאשם ועל הסנגורית, ב"כ הנאשם, הנאשם אומר בפה מלא ובאופן ברור שהוא מבין את כתב האישום המתוקן, כל האמור בכתב האישום המתוקן נכון והוא מודה. כתב האישום תוקן לעומת כתב האישום המקורי. לטענת המאשימה כל מה שהנאשם עושה הוא מניפולציה כדי להתחמק מהדין לאחר שהוא כנראה התרשם שלא יאהב את העונש לאור התסקיר. ביחס להתנהגויות מניפולטיביות של נאשמים שמבקשים לחזור בהם מהודאתם, רגע לפני שנגזר דינם מפנה לע"פ. 5401/18 שם אומר בימ"ש עליון כי אין זה הזמן לחזור מהודאה רגע לפני שנגזר הדין.

דין

15. סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1952 קובע כי חזרה מהודאה אפשרית בכל שלב של המשפט אולם דורשת קבלת רשות מבית המשפט אשר תינתן רק מטעמים מיוחדים שירשמו. אין די בחרטת הנאשם, אלא נדרשות נסיבות חריגות. באשר לאותם נימוקים מיוחדים, מסכם כב' השופט ד' חשין את ההלכות בע"פ 635/05 אמג'דת דענא נ. מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 11 לפסה"ד מיום 26.11.07-

"...להלכה נפסק, כי חרטת הנאשם, כשלעצמה, אין בה כדי להוות נימוק מיוחד לעניין זה, וכי יותר לנאשם לחזור בו מהודאתו רק בנסיבות חריגות: "היתר כאמור יינתן בנסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעות הודייתו או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה" (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 621, 577, מפי השופטת ביניש (כתוארה אז); וראו גם ע"פ 1932/04 רג'בי נ' מדינת ישראל [אתר נבו], ניתן ביום 14.4.05, פסקה 6; י' קדמי על סדר הדין בפלילים (כרך ב, תשס"ג), עמ' 997; להלן - קדמי; מ' שלגי וצ' כהן, סדר הדין הפלילי (מהדורה שניה, תשס"א), עמ' 362-363 להלן - שלגי וכהן). בגדרן של נסיבות אלו כללה הפסיקה גם הודיה שנמסרה בעקבות הבעת דעה מצד השופט באשר לעונש הצפוי לנאשם (ע"פ 6877/95 גולן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 332, 336). שיקול נוסף התומך במתן היתר לנאשם לחזור בו מהודאתו הוא "רצונו הכן והנחוש של המערער לנסות

להוציא לאור את צדקתו", וההשלכות של ההרשעה על שמו הטוב ועל עיסוקו (ע"פ 3754/91 מדינת ישראל נ' סמחאת, פ"ד מה (5) 798, 803-802, מפי השופט נתניהו; וראו גם דברי השופט גולדברג, עמ' 802-800). עוד נקבע בפסיקה, כי שקילת האפשרות להתיר חזרה מהודיה צריכה להיעשות בכל מקרה ומקרה על פי מכלול נסיבותיו, כאשר רשימת "הנימוקים המיוחדים" לכך אינה רשימה סגורה (שם, בעמ' 803).

16. ניתן אם כן ללמוד מאותו סיכום אשר לעיל כי יש לבחון כל מקרה ומקרה לנסיבותיו. שיקול שיכול לתמוך במתן רשות לחזרה מהודיה הינו "רצונו הכן והנחוש של המערער לנסות להוציא לאור את צדקתו".

15. במקרה אשר לפני, כאשר נדרש הנאשם לראשונה לתשובתו לכתב האישום הכחיש את מערובתו באירוע. הודאת הנאשם בכתב האישום הייתה רק לאחר תיקון כתב האישום ותקופה ארוכה של מעצר, מעצר באיזוק אלקטרוני ומעצר בית. כפי שפורט לעיל, תסקירי שירות הבמחן נערכו על פי בקשת הסנגורית המייצגת אותו ומן התסקיר הראשון עלו בקיעים משמעותיים בהודאת הנאשם. בסופו של דבר הנאשם הסכים לכאורה להליך שיקומי כלשהוא, אך למעט הודאה פורמלית, לא הודה באופן מהותי במעשים המפורטים בכתב האישום המתוקן.

16. ניתן להבין טענת הסנגור כי אכן הנאשם חשב שמדובר בהליך פורמלי אשר יביאו לידי סיומו של התיק אף כי במהותם של הדברים אינו מודה. הדבר מתיישב גם אם תוכנו של התסקיר אשר כל ענינו הוא אי קבלת אחריות על ידי הנאשם.

17. הקושי הניצב בפני קבלת טענות הנאשם הינה העובדה כי הודאתו התקבלה לאחר הליכי הדברות בין הצדדים ושינויים לא מבוטלים בעובדות כתב האישום ובעבירות המיוחסות לנאשם. כמו כן ההודאה נרשמה גם מפיו של הנאשם ולא רק מפי באת כוחו, ההודאה ניתנה באופן מפורש ביותר. לא רק אמר "אני מודה" אלא אף השיב לשאלת בית המשפט וענה "מה שכתוב בכתב האישום זה נכון". אין להקל ראש באמירה מפורשת של נאשם מול בית המשפט ואין לאפשר לנאשם לעשות באמירה שכזו מקח וממכר והימור באשר לאיזו תוצאה תוביל אותו אמירה זו.

18. תסקירי שירות המבחן אינה תסקירים "חיוביים". אולם, בחינתם לעומק מלמדת כי בין יתר מרכיבי הערכת שירות המבחן, העומדים כנגדו, מצויה שאלת מידת נטילת האחריות על ידו, שהינה נמוכה עד כדי לא קיימת.

19. התרשמתי כי על אף דברי הנאשם בבית המשפט, בנוכחות סנגוריו, הרי כאשר היה לבדו אל מול קצין המבחן ושוחח עמו ללא כל תיווך, חזר באופן עקבי, בשלושה תסקירים שונים, בפרקי זמן של מספר לא

מועט של חודשים, על עמדתו כי לא ביצע את המיוחס לו.

20. צודק הסנגור בטיעונו כי כאשר הבקשה לחזרה מהודיה מועלית לפני מתן גזר הדין יש להחיל מבחן קל יותר "ככל שבית המשפט משתכנע כי הבקשה מבוססת על רצונו הכן להילחם על חפותו, ולא על חישוב טקטי אשר נועד להשגת רווחים משניים." (רע"פ 7964/13 יוחנן רובינשטיין נ. מדינת ישראל [פורסם בנבו] פס"ד מיום 31.12.13).

21. נכון שבמקרה אשר לפני הונחה הבקשה בפני בית המשפט לפני מתן גזר הדין. אולם, בקשת הנאשם הונחה לאחר שהתקבל תסקירים בעניינו אשר אינם "חיוביים".

22. לא התרשמתי כי השינוי בעמדת הנאשם הינו מטעמים "טקטיים" בלבד. אכן השינוי בעמדתו הובא בפני בית המשפט לאחר שהתקבל תסקיר שלישלי בעניינו. הנאשם, בכל פעם אשר נדרש למסור עמדתו לבדו ללא כל תיווך שב ולא נטל אחירות מלאה למעשים.

23. לפיכך, מוצאת אני כי הנאשם, על אף שהודה במפורש במילותיו שלו, נמצא בחריג המאפשר חזרה מהודאה. לעניין זה אני מפנה לדוגמא למקרה הנדון בע"פ 6349/11 גנס שניידר (נשימוב) נ. מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסק דין מיום 10.6.13, ראה פסקת סיכום של כב' השופט מלצר סעיף 26.

24. לפיכך, הנני מתירה לנאשם לחזור בו מהודאתו.

25. הצדדים נשאלו על ידי לעניין שאלת הטלת הוצאות על הנאשם. מאז הודאתו בכתב האישום המתוקן חלפו כששה עשר חודשים, שלושה תסקירים, עוד ארבע ישיבות בית המשפט, טעיונים לעונש של הצדדים, עריכת טיוטת גז"ד על ידי בית המשפט. נשאלת השאלה, האם הנאשם לא צריך לשאת ולו במקצת מן הזמן הציבורי שבזבז לשווא? האם לא אמור להיות מחיר כשלהוא להתנהלות כמו התנהלות זו של הנאשם, אשר בוחר להודות כי חושב שכך יסתים ההליך מהר יותר ואולי טוב יותר, ו"ברגע האחרון" ממש דקות לפני מתן גז"ד מבקש לחזור בו מהודעתו.

5129371

54678313

26. המאשימה תמכה בהטלת הוצאות. הסנגור התנגד וטען כי חיוב בהוצאות אינו מעשה שגרה בהליך פלילי. הנאשם שהה תקופה ארוכה בתנאי מעצר, מעצר באזוק ומעצר בית. השיקול הכלכלי אינו צריך להיות מרכיב בשאלת הודאת הנאשם ובקשתו לחזור בו מהודאתו. עוד טען הסנגור כי לחילופין, יש לדחות את הדיון בשאלה עד לאחר שמיעת הראיות והכרעת הדין. שכן, אם יזוכה הנאשם, הרי בקשתו

לחזרה מהודאה הייתה מוצדקת.

27. אתחיל מסוף טיעוני הסנגור. שאלת ההוצאות אינה עוסקת בשאלה האם בדיעבד יתברר כי היה על הנאשם לכפור בכתב האישום או להודות בו. שאלת ההוצאות עניינה התייחסות להתנהלותו של הנאשם המודה תחילה ולאחר מכן חוזר בו מהודאתו. התנהלות זו לא רק שמבזבזת זמן ומשאבי ציבור, כפי שפרטתי לעיל, אלא גם גורמת לזילות של ההליך המשפטי.

28. ברע"פ 7215/20 ניסים זגורי נ. עירית חולון החלטה מיום 3.11.20, כב' השופט אלרון מתייחס לסוגיית השתתפות הוצאות על נאשם בהליך פלילי ואומר-

"כפי שהדגשתי לא מכבר:

"הטלת הוצאות משפט בהליך הפלילי ראוי לה שתיעשה במשורה, ורק כאשר נמצא כי נפל פגם בהתנהלות הנאשם בהליך הדיוני" (רע"פ 5305/20 נחום נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה תל אביב יפו, [פורסם בנבו] פסקה 10 להחלטתי (11.8.2020)).

זאת, בין היתר לנוכח האינטרס הציבורי שבמיצוי זכותו של הנאשם להליך הוגן, בחשיבות הרבה הגלומה בהימנעות מהרשעת חפים, ובצורך לאפשר לנאשמים להעלות את טענותיהם בלא מורא שמא עצם עמידתם הלגיטימית על זכותם להליך הוגן תגרור צעדים עונשיים כלפיהם. על כן, השיקולים בהטלת הוצאות משפט בהליך פלילי אינם קשורים בתוצאות ההליך, כי אם באופן ניהול המשפט - לדוגמה, כאשר אופי הטענות שהועלו על ידי הנאשם "מופרך וטרדני" (ע"פ 104/84 מאירי נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (3) 718 (1984))."

כב' השופט אלרון בוחן באותו מקרה את השאלות האם הנאשם גרם ל"סרבול" ההליכים, האם הנאשם נהג בחוסר תום לב בניהול משפטו. כב' השופט אלרון גם מדגיש ששאלת ההוצאות צריכה להיות מנותקת משאלת תוצאות המשפט.

29. בניגוד למקרה אשר נדון בעניין זגורי אשר לעיל, הרי שבמקרה אשר בפני השאלות שהוזכרו מובילות דווקא לחיוב בהוצאות. הנאשם גרם לסרבול ההליך, התארכותו והכל תוך פעולה שאינה תמת לב. שכן הנאשם הודה בבית המשפט, כאשר ידע שהודאתו אינה הודאה כנה וכפי שניסח זאת "יש אמת ויש אמת לאמיתה". ולשיטתו הודאתו אינה מבטאת את האמת לאמיתה אלא שיקולי תועלת.

30. לפיכך, הנני מוצאת לנכון להשית על הנאשם הוצאות לטובת אוצר המדינה. יחד עם זאת, איני מוצאת כי נכון להשית על הנאשם הוצאות אמת. עסקינן בהליך פלילי והשתתפות הוצאות על נאשם הינה חריג וכן יש להשית במשורה ובעיקר כמעשה הצהרתי של בית המשפט כי להודאה שאין מאחוריה כוונת אמת להודות, ישנו גם מחיר.

31. לפיכך, הנני משיתה על הנאשם הוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 1,000 ₪.

הסכום ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך של 250 ₪ כל אחד, החל מיום 28.7.21 ובכל 29 לחודש עוקב.

32. מאחר ודנתי בתיק המ"ת וכבר ערכתי גזר דין בעניינו של הנאשם, הנני פוסלת את עצמי מלדון בתיק זה.

התיק מועבר אל כב' סגן הנשיא, השופט זיאד סלאח, על מנת שיקבע את זהות המותב שידון בתיק.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים ותעביר את התיק לעיונו של כב' סגן הנשיא השופט זיאד סלאח.

ניתנה היום, ז' תמוז תשפ"א, 17 יוני 2021, בהעדר הצדדים.